

Innst. O. nr. 75

(1999-2000)

Innstilling fra justiskomiteen om lov om endringer i lov 20. juli 1991 nr. 67 om overføring av domfelte m.v. (utvidet fullmakt til å iverksette overenskomster om fullbyrding av straffedommer, samtykke til ratifikasjon av avtale mellom Norge og Thailand av 20. mai 1999 om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner, og samtykke til undertegning og ratifikasjon av tilleggsprotokoll av 18. desember 1997 til den europeiske konvensjonen av 21. mars 1983 om overføring av domfelte)

Ot.prp. nr. 41 (1999-2000)

Til Odelstinget

1. SAMMENDRAG

1.1 Proposisjonens hovedinnhold

I proposisjonen fremmes forslag om endringer i lov om overføring av domfelte, samtykke til ratifikasjon av avtale mellom Norge og Thailand om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner og samtykke til undertegning og ratifikasjon av tilleggsprotokoll til den europeiske konvensjonen om overføring av domfelte.

Forslagene til endringer i overføringsloven innebærer for det første at bilaterale avtaler om fullbyrding av utenlandske straffedommer kan gjennomføres uten ytterligere lovvedtak. Det er, med visse unntak, et vilkår at fullbyrding av dom på frihetsstraff ikke skjer uten at den domfelte samtykker. Fullbyrding av en dom på frihetsstraff i Norge skal skje i samsvar med den norske fengselslovgivningen. Den direkte foranledningen til lovforslaget er at det i 1998 ble forhandlet frem avtale om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner mellom Norge og Thailand som krever lovendring for å iverksettes. Da det ventes å være aktuelt å inngå flere bilaterale avtaler av denne typen, foreslår departementet en generell utvidelse av adgangen til å iverksette slike avtaler.

For det annet foreslås det endringer i overføringsloven som er nødvendige for å kunne slutte seg til en tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen som gjør enkelte unntak fra kravet om at den domfelte må samtykke i overføringen. Det foreslås også en viss adgang til pågripelse og fengsling i loven om fullbyrding av nordiske dommer på straff.

1.2 Bakgrunnen for proposisjonen

Nordmenn blir fra tid til annen dømt til straff i utlandet. Soning av dommer på frihetsstraff i utlandet kan være hardt og kan også vanskeliggjøre den domfeltes tilbakeføring til samfunnet. Det er derfor ønske-

lig at nordmenn som straffedømmes også i andre stater enn de som omfattes av europeiske konvensjoner om overføring av domfelte og om gyldigheten av straffedommer, får en mulighet for å sone straffen i Norge.

Departementet har sendt på høring forslag til endringer i overføringsloven og spørsmålet om Norge bør inngå avtale om overføring med Thailand.

De fleste høringsinstanser er positive.

1.3 Iverksetting av bilaterale avtaler om fullbyrding av straffedommer

Gjeldende rett

Overføringsloven fastsetter i § 3 at straffereaksjoner som omfattes av den europeiske konvensjonen om overføring av domfelte kan fullbyrdes i Norge etter konvensjonens regler, og i § 9 at avgjørelser om strafferettslige reaksjoner som omfattes av den europeiske konvensjonen om gyldigheten av straffedommer kan fullbyrdes i Norge etter denne konvensjonens regler. Nordiske dommer reguleres av lov om fullbyrding av nordiske dommer på straff m.v.

I proposisjonen gjennomgås kort dansk og svensk rett på området.

I overføringslovens § 2 fastsettes det at Kongen, på grunnlag av gjensidighet, kan bestemme at loven også skal gjelde i forholdet mellom Norge og en stat som ikke er tilsluttet gyldighets- eller overføringskonvensjonene. Departementet antar imidlertid at en avtale, for å kunne gjennomføres i medhold av § 2, må ha samme materielle innhold som overførings- eller gyldighetskonvensjonene.

Bør loven åpne for gjennomføring av avtaler som avviker fra overførings- og gyldighetskonvensjonen?

Forhandlingene med Thailand har vist at det kan være vanskelig å komme til enighet om avtaler som

har samme innhold som overføringskonvensjonen eller gyldighetskonvensjonen med stater som står utenfor disse konvensjonene. I høringsbrevet uttrykte departementet at man var innstilt på å foreslå en utvidet adgang til å gjennomføre avtaler om fullbyrding av utenlandske straffedommer.

Flere høringsinstanser er enige i dette utgangspunktet. Oslo statsadvokatembeter vil imidlertid begrense utvidelsen til bare å gjelde avtaler i enkelttilfeller, og mener forslaget gir en for vidtgående kompetanse til å gjennomføre generelle bilaterale avtaler som avviker fra gjeldende norsk lov.

Departementet finner det fortsatt hensiktsmessig å utvide adgangen til å iverksette bilaterale avtaler om fullbyrding av straffedommer uten ytterligere lovvedtak, jf utkast til ny § 12 i overføringsloven. Departementet kan ikke se at det er en heldig løsning *i stedet* å innta i loven en hjemmel til å overføre domfelte til Norge på ad hoc-basis, dvs. uten en generell avtale med domsstaten. Departementet går imidlertid inn for at det skal finnes en hjemmel til å overføre domfelte uten at det skjer i medhold av en generell avtale *i tillegg* til hjemmelen for å iverksette generelle avtaler.

Lovfestede vilkår for å fullbyrde utenlandske straffedommer

Departementet foreslår at der det er tale om å fullbyrde en straff på frihetsberøvelse, bør loven - i tråd med overføringskonvensjonen - stille som vilkår at den domfelte samtykker i overføring. Som i konvensjonens tilleggsprotokoll foreslås unntak fra samtykkekravet for de tilfellene der den domfelte er borger av fullbyringsstaten og allerede har reist dit fordi vedkommende har rømt fra domsstaten, og i de tilfellene den domfelte på grunn av et endelig utvisningsvedtak uansett må reise fra domsstaten når dommen er sonet.

Videre bør det settes som vilkår at frihetsstraff skal fullbyrdes i samsvar med reglene i fengselsloven.

Det bør derimot ikke være et vilkår at vedkommende skal kunne benådes eller at forholdet vedkommende er dømt for er straffbart også i Norge. Det bør heller ikke være noe absolutt vilkår at straffen kan settes ned til norsk maksimumsstraff. Det er ulike syn blant høringsinstansene på disse punktene, og noen mener at departementets forslag her går for langt.

Departementet mener dessuten at det ikke er nødvendig å stille som vilkår at domfelte må være avtalelandets statsborger eller ha annen tilknytning til landet for å kunne overføres.

Det understrekes at norske myndigheter må vurdere konkret i den enkelte sak om det vil være forsvarlig å påta seg å fullbyrde en annen stats straffedom, herunder om overføring vil kunne stride mot våre menneskerettslige forpliktelser. Det samme gjelder når det blir spørsmål om å overføre en straffedømt til en annen stat.

1.4 Overenskomst av 20. mai 1999 med Thailand om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner

Ovennevnte avtale er inntatt i vedlegg 1 til proposisjonen. I proposisjonen gjennomgås kort innholdet i avtalen. Det fremgår bl.a. at avtalen bare gjelder overføring av domfelte som er statsborgere i Norge og Thailand. Overføring kan skje hvis det foreligger en rettskraftig dom på fengselsstraff, eller særlig reaksjon for ungdomsforbrytere. Det forhold vedkommende er dømt for, må være straffbart i begge statene. Overføring kan ikke skje før den domfelte har sonet en minstedel av straffen. Det er et krav for overføring at den domfelte og begge statene samtykker, og det er i utgangspunktet fullbyringsstatens lovgivning og praksis som fullt ut regulerer soningen.

Departementet bemerker at avtalen avviker på en del punkter fra det som hadde vært ønskelig, bl.a. er overenskomsten begrenset til statsborgere, og fullbyringsstatens adgang til å benåde uten samtykke fra overføringsstaten kan i det enkelte tilfellet avskjæres. Ingen av høringsinstansene har likevel gått mot at Norge ratifiserer avtalen med Thailand, og avtalen bør etter departementets oppfatning ratifiseres.

Avtalen avviker så sterkt fra overføringskonvensjonen og gyldighetskonvensjonen at det antas at overføringsloven i dag ikke gir hjemmel til å iverksette avtalen. Den foreslåtte nye § 12 i overføringsloven vil imidlertid gi hjemmel for å foreta overføring av domfelte i medhold av avtalen.

1.5 Tilleggsprotokoll av 18. desember 1997 til overføringskonvensjonen

Europarådet åpnet 18. desember 1997 for undertegning av en tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen. Protokollen som trer i kraft 1. juni 2000, er inntatt i vedlegg 2 til proposisjonen.

Protokollen fastsetter i artikkel 2 at når en parts borger som er ilagt en straff i en annen parts land søker å unngå straffen ved å reise til den stat han er borger av, kan domsstaten be den andre parten om å overta straffefullbyrdingen. Fullbyrding kan skje uten at den domfelte samtykker. Bakgrunnen for denne bestemmelsen er at mange stater, herunder Norge, ikke utleverer egne statsborgere.

Artikkel 3 i protokollen fastsetter videre at fullbyringsstaten, på domsstatens anmodning, kan overta ansvaret for straffefullbyrdingen uten at den domfelte samtykker der den domfelte som følge av straffedommen mister oppholdstillatelsen i domsstaten. Her skal imidlertid den domfelte gis anledning til å gi uttrykk for sitt syn.

Ingen av høringsinstansene har hatt innvendinger mot at Norge slutter seg til protokollen. Etter departementets syn bør Norge undertegne og ratifisere protokollen. Protokollen kan ikke gjennomføres i norsk rett

uten en lovendring som gjør det klart at det kan gjøres unntak fra samtykkekravet i de tilfellene som nevnt.

Protokollen fastsetter at fullbyrdingsstaten kan varetaktsfengsle den domfelte i påvente av at alle formaliteter er ordnet, og det er behov for å presisere dette i overføringsloven. Tilsvarende hjemmel foreslås tatt inn i den nordiske overføringsloven.

Protokollen vil for Norges del tre i kraft tre måneder etter at ratifikasjonsdokumentet er deponert ved Europarådet.

1.6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovendringen kan gjennomføres uten at man tilfører ekstra ressurser. De administrative konsekvensene er marginale.

2. KOMITEENS MERKNADER

Komiteen viser til at den direkte foranledningen til lovforslaget er at det i 1998 ble forhandlet frem avtaler om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner bl.a. mellom Norge og Thailand. Avtalen med Thailand krever lovendring for å iverksettes.

Det kan være aktuelt å forhandle med andre stater om tilsvarende avtaler som den som er inngått mellom Norge og Thailand.

Komiteen er enig i at det gis mulighet for at nordmenn som straffedømmes i utlandet kan sone straffen i Norge, også om de dømmes i land som ikke er tilsluttet den europeiske overføringskonvensjonen eller den europeiske gyldighetskonvensjonen.

Komiteen slutter seg til forslaget fra Justisdepartementet om en utvidelse av adgangen til å iverksette avtaler om fullbyrding av utenlandske straffedommer generelt. Videre slutter komiteen seg til at det for særlige tilfeller skal være adgang til å vurdere å kunne overføre domfelte til og fra Norge uten at det foreligger noen generell overføringsavtale mellom Norge og det aktuelle landet.

Komiteen ønsker at overføring til Norge kan finne sted uten omgjøring av straffen, selv om straffen er strengere enn hva den kunne blitt i Norge for tilsvarende lovbrudd.

Komiteen understreker at myndighetene ikke skal utøve noen automatikk når det gjelder å be om at nordmenn som er dømt i utlandet og som har bedt om overføring til norske fengsler, blir overført. Komiteen viser til at det å involvere seg i for eksempel narkotikatrafikk eller misbruk av barn alltid innebærer en kalkulert risiko for pådømmelse av svært streng straff i mange land. Videre er det viktig at de land utenfor den vestlige verden som etterkommer krav om å bruke ressurser på å forhindre slik kriminalitet, ikke opplever at vestlige land automatisk etterkommer overføringsønske fra domfelte vestlige borgere. Det vil kunne ha en uheldig signalvirkning overfor disse

landene. Komiteen peker på at det uansett vil måtte skje en konkret vurdering i det enkelte tilfelle av om overføring bør skje eller ikke, basert på gjeldende regelverk og inngåtte avtaler.

Komiteen ser problemer rundt «dobbel straffbarhet». I tilfeller hvor det foreligger utenlandske straffedommer for handlinger som ikke rammes av norsk lov, vil det etter komiteens syn normalt ikke være aktuelt å overføre domfelte til fortsatt fengsling eller forvaring i Norge. Komiteen understreker i likhet med departementet at norske myndigheter må vurdere om en overføring vil kunne stride mot våre menneskerettslige forpliktelser. Der det dreier seg om en straff for forhold som sett med norske øyne må anses som lovlig utøvelse av yringsfriheten eller religionsfriheten, må man via politiske og diplomatiske kanaler søke om å få domsstaten til å løslate vedkommende. Om nødvendig bør man vurdere å trekke inn internasjonale organer.

Komiteen ser at det kan være vanskelig å få inn i en avtale om overføring av domfelte at fullbyrdingsstaten skal ha benådningsrett. Det bør ikke være noe krav om dette, spesielt ikke når det gjelder forhold som er straffbart i Norge.

Komiteen viser til at i avtalen med Thailand er det bestemt at fullbyrdingsstaten kan fastsette en ny og lavere straff der lovgivningen krever det, men dersom den nye straffen er lavere enn gjenstående straffetid i domsstaten, kan domsstaten nekte overføring. Komiteen vil peke på at når overføring vurderes, og det foreligger slikt forbehold fra domsstaten i den aktuelle overføringsavtalen, bør det også vektlegges at soning under norske fengselsforhold kan være mer humant for lovbrøyteren sammenliknet med fortsatt soning i domsstaten.

Komiteen ser klart behovet for fleksible løsninger på bakgrunn av dagens kriminalitetsutvikling med økende narkotikatrafikk og kriminalitet for øvrig på tvers av landegrensene og behovet for raskere saksbehandling i saker om overføring av domfelte inn og ut av landet.

Komiteen henviser til at det i Europarådet, etter svensk initiativ, er utarbeidet en tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen som lempet på kravet til at domfelte skal samtykke til overføring i visse tilfeller. Komiteen slutter seg til dette, og anbefaler også at det gis samtykke fra Stortinget til avtalen som er inngått mellom Norge og Thailand.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet og Høyre, legger til grunn prinsippene i den europeiske overføringskonvensjon og overføringsloven §§ 6 og 7 om fullbyrding og omgjøring, med de endringer som gis tilslutning i denne innstilling, ved inngåelse av avtaler med andre land.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre vil vektlegge betydningen av at domfelte normalt soner den straffen som er idømt i vedkommende land slik at fullbyrdingen ikke svekkes ved overføring og mulighet for soning i sitt hjemland. Derfor vil det være en fordel at fullbyrdingsmetoden som hovedregel legges til grunn, slik at domfelte må sone en straff som ikke er mildere enn den straffen som er fastsatt av domsstaten, dog ikke ut over det som er maksimumsstraff for samme forhold i Norge.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet mener det bør være plikt for statsborgere å sone i hjemlandet når hjemlandet krever det, uten mulighet eller rett til å motsette seg det fra den domfelte, og foreslår at dette presiseres i den nye § 12.

Disse medlemmer er prinsipielt mot doble statsborgerskap. Den gruppen eller personer som er «norske borgere» i tillegg til statsborgere i sitt opprinnelsesland, bør sone fengselsstraff i sitt opprinnelsesland, eller i domsstaten. Disse medlemmer mener dette bør legges til grunn i avtaler som Norge inngår om overføring av domfelte.

Disse medlemmer fremmer følgende forslag:

«I lov av 15. november 1963 om fullbyrding av nordiske dommer på straff m.v. gjøres følgende endring:

§ 12 annet ledd annet punktum skal lyde:

Hvis avtalen bestemmer det, kan overføring likevel skje uten domfeltes samtykke på de vilkår som er angitt i tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen 18. desember 1997 artikkel 2 eller 3, eller dersom fullbyrdingsstaten krever det og domsstaten samtykker i overføring.

§ 12 tredje ledd skal lyde:

Hvis ikke avtalen bestemmer noe annet, kan fortsatt fullbyrding skje uten at det fastsettes ny dom selv om straffen overskrider norske strafferammer for tilsvarende forhold. Annet ledd, annet punktum gjelder tilsvarende.»

Disse medlemmer fremmer dessuten følgende forslag:

«Stortinget ber Regjeringen legge til grunn at avtaler som inngås om overføring av domfelte til Norge ikke skal omfatte domfelt som er statsborger i Norge når vedkommende også er statsborger av et annet land.»

3. FORSLAG FRA MINDRETALL

Forslag fra Fremskrittspartiet:

Forslag 1

I lov av 15. november 1963 om fullbyrding av nordiske dommer på straff m.v. gjøres følgende endringer:

§ 12 annet ledd annet punktum skal lyde:

Hvis avtalen bestemmer det, kan overføring likevel skje uten domfeltes samtykke på de vilkår som er angitt i tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen 18. desember 1997 artikkel 2 eller 3, eller dersom fullbyrdingsstaten krever det og domsstaten samtykker i overføring.

§ 12 tredje ledd skal lyde:

Hvis ikke avtalen bestemmer noe annet, kan fortsatt fullbyrding skje uten at det fastsettes ny dom selv om straffen overskrider norske strafferammer for tilsvarende forhold. Annet ledd, annet punktum gjelder tilsvarende.

Forslag 2

Stortinget ber Regjeringen legge til grunn at avtaler som inngås om overføring av domfelte til Norge ikke skal omfatte domfelt som er statsborger i Norge når vedkommende også er statsborger av et annet land.

4. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen viser til proposisjonen og rå Odels-tinget til å gjøre følgende

vedtak til lov

om endringer i lov 20. juli 1991 nr. 67 om overføring av domfelte m.v. (utvidet fullmakt til å iverksette overenskomster om fullbyrding av straffedommer, samtykke til ratifikasjon av avtale mellom Norge og Thailand av 20. mai 1999 om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner, og samtykke til undertegning og ratifikasjon av tilleggsprotokoll av 18. desember 1997 til den europeiske konvensjonen av 21. mars 1983 om overføring av domfelte)

I

I lov 15. november 1963 om fullbyrding av nordiske dommer på straff m.v. gjøres følgende endring:

Ny § 4 a skal lyde:

Hvis en domfelt søker å unndra seg fullbyrdingen av frihetsstraff idømt i Danmark, Finland, Island eller Sverige ved å flykte til Norge, kan den domfelte pågri-

pes og varetektsfengsles etter reglene i straffeprosessloven kapittel 14 i samme utstrekning som om dommen var avsagt her i riket. Straffeprosessloven §§ 181 og 184 jf. § 188 gjelder tilsvarende.

II

I lov 20. juli 1991 nr. 67 om overføring av domfelte gjøres følgende endringer:

§ 2 skal lyde:

Kongen kan fastsette nærmere regler om gjennomføring av loven.

§ 3 skal lyde:

Avgjørelser om strafferettslige reaksjoner som omfattes av overføringskonvensjonen, jf. del B i loven, kan fullbyrdes etter konvensjonens regler. Hvis den annen stat er tilsluttet konvensjonens tilleggsprotokoll av 18. desember 1997, kan fullbyrding skje i samsvar med overføringskonvensjonen slik den suppleres av reglene i tilleggsprotokollen. En anmodning fra en annen stat om overføring av en domfelt til eller fra Norge avgjøres av departementet. Departementet skal umiddelbart opplyse den anmodende staten om utfallet av anmodningen. En norsk anmodning til en annen stat om overføring av en domfelt til eller fra Norge fremmes av departementet.

Nytt kapittel IV skal lyde:

Kapittel IV Særlig om saker som ikke omfattes av overføringskonvensjonen eller gyldighetskonvensjonen

§ 12. Rettskraftige avgjørelser om strafferettslige reaksjoner som skal kunne fullbyrdes i en annen stat i medhold av en annen avtale enn overføringskonvensjonen eller gyldighetskonvensjonen, kan fullbyrdes i henhold til bestemmelsene i avtalen.

Hvis den strafferettslige reaksjonen som skal fullbyrdes innebærer frihetsberøvelse, kan overføring av den domfelte bare skje hvis den domfelte samtykker i overføring, eller, hvor en av de to statene finner det nødvendig på grunn av den domfeltes alder eller fysiske eller mentale tilstand, den domfeltes verge eller annen rettslig stedfortreder samtykker. Hvis avtalen bestemmer det, kan overføring likevel skje uten domfeltes samtykke på de vilkår som er angitt i tilleggsprotokoll til overføringskonvensjonen 18. desember 1997 artikkel 2 eller 3.

Hvis ikke avtalen bestemmer noe annet, kan fortsatt fullbyrding skje uten at det fastsettes ny dom selv om straffen overskrider norske strafferammer for tilsvarende forhold. I slike tilfeller gjelder ikke annet ledd annet punktum.

For fullbyrding i Norge gjelder loven kapittel II eller III tilsvarende så langt de er forenlige med avtalens bestemmelser. Fullbyrding av frihetsstraff skjer i

samsvar med reglene gitt i eller i medhold av fengselsloven.

§ 13. Hvis det foreligger særlige grunner, kan Kongen bestemme at en strafferettslig reaksjon som innebærer frihetsberøvelse pålagt ved en rettskraftig avgjørelse i en annen stat, kan fullbyrdes her i riket selv om det ikke følger av avtale som nevnt i §§ 3, 9 eller 12.

På samme vilkår kan Kongen bestemme at strafferettslig reaksjon som innebærer frihetsberøvelse idømt av en norsk domstol, kan fullbyrdes i en annen stat.

Bestemmelsene i § 12 annet, tredje og fjerde ledd gjelder tilsvarende.

Nåværende kapittel IV blir nytt kapittel V og får følgende overskrift:

Kapittel V Fellesregler for behandling av saker etter kapittel II, III og IV

Nåværende §§ 12-16 blir nye §§ 14-18.

§ 17 skal lyde:

Gjelder saken fullbyrding av en utenlandsk avgjørelse på frihetsstraff eller annen strafferettslig følge av frihetsberøvende karakter, kan varetektsfengsling foretas i medhold av overføringskonvensjonen art. 11 nr. 2 og art. 16 nr. 5, tilleggsprotokollen til overføringskonvensjonen art. 2 nr. 2, gyldighetskonvensjonen art. 13 og art. 32 eller avtale som nevnt i § 12 og for øvrig i medhold av straffeprosesslovens bestemmelser. Straffeprosessloven §§ 181 og 184 jf. § 188 gjelder tilsvarende.

I lovens del B inntas følgende etter artikkel 25:

I tilleggsprotokollen av 18. desember 1997 til den europeiske konvensjon av 21. mars 1983 om overføring av domfelte lyder artiklene 1 til 3 slik i norsk oversettelse:

Art 1. Almennlige bestemmelser

1. De ord og uttrykk som benyttes i protokollen, skal tolkes i samsvar med den betydning de har i konvensjonen.
2. Konvensjonens bestemmelser skal gjelde i den utstrekning de er forenlige med bestemmelsene i denne protokoll.

Art 2. Personer som har flyktet fra domsstaten

1. Når en parts borger som er ilagt en strafferettslig reaksjon på en annen parts territorium som en del av en rettskraftig dom, søker å unngå fullbyrding eller fortsatt fullbyrding av den strafferettslige reaksjonen i domsstaten ved å flykte til førstnevnte parts territorium før den strafferettslige reaksjonen er sonet, kan

domsstaten be den andre parten om å overta fullbyr-
dingen av den strafferettslige reaksjonen.

2. På domsstatens anmodning kan fullbyringsstaten, før den mottar dokumentene til støtte for anmodningen, eller før den tar stilling til anmodningen, arrestere den domfelte eller treffe andre tiltak for å sikre at den domfelte blir værende på dens territorium til det er tatt stilling til anmodningen. Anmodninger om midlertidige tiltak skal inneholde de opplysninger som er nevnt i konvensjonens artikkel 4 nr. 3. Den domfeltes strafferettslige stilling skal ikke bli forverret som følge av utholdt varetekt i henhold til dette nr.

3. Fullbyrdingen av den strafferettslige reaksjon skal kunne overføres uten den domfeltes samtykke.

Art 3. Domfelte som er gjenstand for utvisningsvedtak

1. På domsstatens anmodning kan fullbyringsstaten, med forbehold for bestemmelsene i denne artikkel, gi sin tilslutning til overføring av en domfelt uten vedkommendes samtykke når den strafferettslige reaksjon sistnevnte er ilagt, eller et forvaltningsvedtak som følger av den strafferettslige reaksjonen, inneholder et utvisningsvedtak eller annet tiltak som har til følge at vedkommende ikke lenger får oppholde seg på domsstatens territorium når han eller hun løslates fra fengsel.

2. Fullbyringsstaten skal ikke gi sin tilslutning som nevnt i nr. 1 uten å ha tatt hensyn til den domfeltes eget syn.

3. I forbindelse med anvendelsen av denne artikkel skal domsstaten legge fram for fullbyringsstaten:

- a) en erklæring som inneholder den domfeltes eget syn på den foreslåtte overføringen, og
- b) en kopi av utvisningsvedtak eller annet vedtak som har til følge at domfelte ikke lenger får oppholde seg på domsstatens territorium når han eller hun løslates fra fengsel.

4. Den som overføres i henhold til bestemmelsene i denne artikkel, skal ikke straffeforfølges, ilegges straffereaksjon eller holdes i varetekt med henblikk på gjennomføring av en strafferettslig reaksjon eller vedtak om varetekt, for noen straffbar handling begått før han eller hun ble overført unntatt den handling som

ligger til grunn for den strafferettslige reaksjonen som skal fullbyrdes, og hans eller hennes personlige frihet skal heller ikke innskrenkes av noen annen grunn, unntatt i følgende tilfeller:

- a) når domsstaten tillater det; anmodning om tillatelse skal fremmes sammen med alle relevante dokumenter og en rettslig nedtegnelse av den forklaring den domfelte måtte ha avgitt; tillatelse skal gis når den straffbare handling som ligger til grunn for anmodningen, i seg selv ville være utvisningsgrunn etter domsstatens lov, eller når bare straffeomfanget ville utelukke utvisning;
- b) når den domfelte, etter å ha hatt anledning til å forlate fullbyringsstatens territorium, ikke har gjort dette innen 45 dager etter endelig løslatelse, eller hvis han eller hun har vendt tilbake til dette territoriet etter å ha forlatt det.

5. Uten hensyn til bestemmelsene i nr. 4 kan fullbyringsstaten treffe de tiltak som måtte være nødvendige etter dens lovgivning, herunder straffeforfølgning in absentia, for å forhindre rettslige virkninger av utløpt tidsfrist.

6. Enhver konvensjonspart kan ved en erklæring rettet til Europarådets generalsekretær si fra om at den ikke vil overta fullbyrding av strafferettslige reaksjoner under de omstendigheter som er beskrevet i denne artikkel.

III

Stortinget samtykker i ratifikasjon av avtale av 20. mai 1999 mellom Kongeriket Norges regjering og Kongeriket Thailands regjering om samarbeid om fullbyrding av strafferettslige reaksjoner.

IV

Stortinget samtykker i undertegning og ratifikasjon av tilleggsprotokoll av 18. desember 1997 til den europeiske konvensjonen 21. mars 1983 om overføring av domfelte.

V

Loven del I og II gjelder fra den tiden Kongen bestemmer. Loven del III og IV trer i kraft straks.

Oslo, i justiskomiteen, den 30. mai 2000

Kristin Krohn Devold
leder

Jørn L. Stang
ordfører

Jan Simonsen
sekretær